

КО ЈЕ КО

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Сомбору.

Крисџофер Бајлџер (*Christopher Butler*), пензионисани професор енглеског језика и књижевности на Универзитету Оксфорд. Објавио је студије: *Number Symbolism* (1970), *After the Wake: An Essay on the Contemporary Avant Garde* (1980), *Interpretation, Deconstruction, and Ideology: An Introduction to Some Current Issues in Literary Theory* (1984), *Early Modernism: Literature, Music, and Painting in Europe, 1900-1916* (1994), *Postmodernism: A Very Short Introduction* (2003), *Pleasure and the Arts: Enjoying Literature, Painting, and Music* (2005), *Modernism: A Very Short Introduction* (2010).

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као доцент на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић јуџојисац: ојлед из имајолојије* (2003), *Чинови јрисвајања: од теорије ка прајмајици текста* (2005), *Књижевност, култура, ушџија: ојлеги* (2011), *Српска јуџојисна култура 1914-1940*. (2011) и *Nine Serbian Poets/Девеј српских јесника* (антологија, 2012); уредио је *Прејледни речник комјаривне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић-Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио (заједно са Аленом Бешићем) темат „Поља“ посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Карлос Робертџо Гомес Берас (*Carlos Roberto Gómez Beras*; 1959, Доминиканска Република), од најраније младости настањен у Порторику. Песме су му преведене на француски, енглески, италијански, мађарски и друге језике, а добитник је бројних домаћих и међународних награда. Објавио је песничке књиге *Viaje a la noche* (*Луј*

уноћ, 1989), *La paloma de la plusvalía y otros poemas para empedernidos* (*Голуб вишка вредности и грује јесме за недоказане*, 1996), *Aún* (*И даље*, 2007) и *Карџа до човековој срца* (*Мара ал коразон дел хомбре*, 2013). Иначе је универзитетски професор и већ двадесет година успешно води независну издавачку кућу „Исла негра“. Живи у Сан Хуану у Порторику.

Пади Буш (*Paddy Bushe*; 1948, Даблин, Ирска), ирско-енглески песник. Објавио је збирке поезије: *Poems With Amergin* (1989); *Teanga* (1990); *Counsellor* (1991); *Digging Towards The Light* (1994); *In Ainneoin na gCloch* (2001); *Hopkins on Skellig Michael* (2001); *The Nitpicking of Cranes* (2004) и *To Ring in Silence: New and Selected Poems* (2008). Добитник је Ерахтас (*Oireachtas*) награде за поезију за 2006. годину. Исте године је примио и награду за поезију „Мајкл Харнет“ (*Michael Hartnett Poetry Award*). Био је кандидат за награду „Патрик Кавана“ (*Patrick Kavanagh*) 1988. године. Његова збирка поезије *Poets at Smerwick* била је запажена на Међународном поетском такмичењу Арвон (*Arvon International Poetry Competition*) 1987. године. Живи у округу Кери, Ирска.

Душан Варићак (1962, Београд), студирао је историју на Филозофском факултету у Београду. Пише поезију, кратке приче, књижевну критику, приповетке и есеје. Објављене су му збирке песама *Посмајрачева јесма* (2010), *Тражећи човека* (2011) и *Сво лица једној јисца* (2012). Приче, песме и критике објављиване су му у „Нину“, „Политици“, „Вечерним новостима“, „Књижевним новинама“, „Књижевном магазину“, „Причи“, „Бдењу“, „Монс Ауреусу“ и „Виви“. У припреми су му збирке прича *Крајке јриче љубави и смрти* и *Проклејство Буковској*. Лауреат „Нушићијаде 2013“ за сатиричну причу (II награда).

Бојан Васић (1985, Банатско Ново Село), апсолвент је на Групи за српску књижевност Филолошког факултета у Београду, на којем уређује

студентски часопис „Знак“. За прву збирку песама *Срча* (2009) добио је награде „Млади Дис“ и „Матићев шал“, а другу књигу *Tomato* објавио је 2011. Пише есеје и књижевну критику. Преводи са енглеског језика. Живи у Београду.

Маркос Рејес Давила (*Marcos Reyes Dávila*, 1952), песник и професор шпанског језика и хиспанских књижевности на Универзитету у Порторику. Уредник часописа „*Exégesis*“. Као књижевни критичар, највише се бави порториканском поезијом. Аутор је више песничких збирки.

Инириг Г. Демрих (*Ingrid G. Daemmrigh*), стручњакиња за књижевне теме и мотиве, објавила је бројне студије из области компаративне књижевности, укључујући *Enigmatic Bliss: The Paradise Motif in Literature and Spirals and Circles: A Key to Thematic Patterns in Classicism and Realism* (1997), као и *Handbook of Themes and Motifs in Western Literature* (заједно са Хорстом Димрихом, 1987).

Хорст С. Демрих (*Horst S. Daemmrigh*), дипломирао је историју и књижевност на колеџу Радклиф, магистрирао компаративну књижевност на Чикашком Универзитету и докторирао француски језик на Државном универзитету Вејн. Професор емеритус немачког језика и компаративне књижевности, аутор књига о Е.Т.А. Хофману, Вилхелму Рабеу, Калу Кролову. Главни је уредник „Изучавања тема и мотива у књижевности“, едисије која обухвата књиге о америчкој, енглеској, немачкој, руској и јужноамеричкој књижевности.

Мина Ђурић (1987, Београд), дипломирала је и мастерирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду (Група за српску књижевност и језик са општом књижевношћу), на којем је наставила са радом на докторској тези. Запослена је као асистент на предмету Српска књижевност XX века, на Филолошком факултету у Београду. Објављује у периодици.

Никола Живановић (1979, Крагујевац), дипломирао је општу књижевности са теоријом на Филолошком факултету у Београду. Објављене збирке поезије: *Алеја часовника* (1998, са Александром Шаранцем), *Нарцисове љубавне ђесме* (1999) и *Асидајово* (2009). Осим поезије објавио је и велики број есеја, критичких текстова и превода светских песника. Уредник је у издавачкој

кући „Кораци“. Песме суму превођене на више страних језика (немачки, пољски, словеначки и други), а заступљене су у већем броју антологија. За збирку песама *Асидајово* добио је награду *Треће шри* за поезију.

Борис Јовановић Касићел (1971, Требиње), објавио је књиге поезије: *Каг замиришу кајања* (1994), *Прсћење ѿморја* (1995), *Фусноће јужних звона* (1997), *Анаѿомија средоземној дана* (1998), *Медиѿеранска ајенга и ѿрорицање ѿшлосѿи* (2000), *Медиѿерански хексаѿеух* (2003), *Ејо мора* (2004), *Вјенчање са сийом* (2007), *Neptune's spear* (2007, избор из поезије на енглеском језику), *Медиѿерански индиѿо* (2008, избор из поезије), *Ручак на хриди* (2010), *Kosilo na čeri* (2013, на словеначком). Објавио је и четири књиге изабраних есеја: *Перјаменѿ од сирениној ѿѿрсја* (2000), *Пеѿа сѿрана јуја* (2005), *Ојледање у бонаци* (2009) и *Медиѿеранско ѿрсовјеѿљење – наш Медиѿеран, комѿас судбине* (2012). О његовој поезији објављена је књига изабраних есеја домаћих и страних писаца *Медиѿерански јосѿар* (2009). Добитник је свјетске *Похвале* за поезију *Носциге* 2011. Уређивао је часопис за књижевност „Овдје“ (2000-2003). Поезија му је превођена на италијански, енглески, пољски, чешки, мађарски и словеначки језик. Заступљен је у више антологија. Живи у Подгорици.

Милош Јоцић (1988, Нови Сад), тренутно на докторским студијама српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Један од уредника и оснивача *Међуѿима* (medjutim.org), онлајн часописа за књижевност и културу. Један од уредника и покретача *Zing!-a* (e-zing.tk), сајта посвећеног курсу креативног писања прозе на Филозофском факултету у Новом Саду. Кратку прозу и поезију објављује на личним сајтовима.

Ијор Јавор (1988, Осијек), дипломирао на катедри за компаративну књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се књижевном теоријом, критиком, компаративистиком и превођењем са енглеског језика. Превео је компаративну студију Мориса Фридмана *Проблемаѿични ѿбоуњеник* (2012) и студију Роберта Јанга *Посѿиколонијализам: сасвим краѿак увод* (2013). Објављује у периодици. Тренутно припрема докторску дисертацију

на Институту за енглеску књижевност Универзитета у Варшави, Пољска.

Маријана Јовелић (1974, Суботица), дипломирала на Одсеку за историју Филозофског факултета у Београду. Објавила је збирку поезије *Каноса ђред њвојом душом* (2005), а песме су јој објављиване у „Београдском књижевном часопису“, „Корацима“, „Пољима“, „Сенту“, „Књижевном листу“, „Градини“, „Балканском књижевном гласнику“, „Повељи“ и др. Ради као виши кустос збирке архивалија и кустос-водич у Војном музеју у Београду.

Џефри Јуџенидиз (*Jeffrey Kent Eugenides*, 1960, Детроит, САД), две године по завршетку студија енглеског и креативног писања на Универзитету Стенфорд објавио је прву кратку причу. Његова проза је објављивана у многобројним часописима, између осталих и „Њујоркеру“ и „Париз ривјуу“. Његова прва књига *The Virgin Suicides* (срп. превод *Самоубиство невиношти*, „Воока“, 2011), објављена 1993. године, доживела је врхунац успеха 1999. године, захваљујући филмској адаптацији Софије Кополе. Скоро десет година касније објављује роман *Middlesex* (срп. превод *Мидлсекс – нештио између*, „Моно и Мањана“, 2004), оригиналну, епску причу о судбини бића које у себи обједињује оба пола, за коју је награђен „Пулицеровом наградом“ 2002. године, а добитник је и бројних других награда и књижевних стипендија. Године 2011. објавио је свој трећи роман *The Marriage Plot*. Живи у Принстону, у савезној држави Њу Џерси.

Бојана Ковачевић Пејровић (1971, Зрењанин), дипломирала је и магистрала шпански језик и хиспанске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Ради у Српском народном позоришту у Новом Саду, као уредница за информисање и односе с јавношћу. Превела је дела Карлоса Фуентеса, Едуарда Мендосе, Ернеста Сабата, Марија Варгаса Љосе, Сое Валдес... као и петнаестак позоришних комада и велики број филмова холивудске продукције. Одабрала је, приредила и већим делом превела двотомну антологију хиспаноамеричке приче *Вечисти смрт од љубави јача* (2011, 2012), којом је обухваћено педесет писаца Јужне и Средње Америке. Члан је Удружења књижевних преводаца Србије.

Миограј Којадиновић (1961), српско-канадски песник, преводац и истраживач из домена антропологије и лингвистике. Школовао се у Београду, Утрехту, Амстердаму, Пешти и Ослу. Радио је у три амбасаде и невладином сектору у Србији, медијима у Холандији и Канади, а од 2001. као предавач и истраживач на више универзитета у Европи и Азији; тренутно у Кантону (Гванџоуу). Објављивао је на девет језика у антологијама у Сједињеним Државама, Србији, Холандији, Русији, Макау, Енглеској, Кини, Шпанији и Црној Гори и часописима у Канади, Индији, Француској, Шкотској, Хонг Конгу, Словенији, Аустралији и Хрватској. Уредио је две антологије и превео пет књига са српског на енглески и обрнуто. У последње три године освајао је награде за прозу у САД, Енглеској, Макау, Хрватској (за подручје бивше Југославије), Србији и две у Кини, као и две награде за поезију. Учесник је неколико књижевних фестивала и добитник три резиденције за писце.

Владимир Ј. Конечни (1944, Београд), у САД је отишао почетком седамдесетих на докторске студије. Научну каријеру (поред осталог, добитник је Гугенхајмове награде за научна истраживања и редовни члан Међународне академије за информатику) градио је на квантитативној психологији права, психофизиологији емоција, медицинској психологији и психологији уметности. Редовни је професор експерименталне психологије на Универзитету Калифорнија у Сан Дијегу (*La Jolla*) и на Филозофском факултету у Београду. Објављује драме, приповетке и поезију, као и политичке текстове. У „Пољима“ је већ објављивао поезију. Пише на српском и неколико других језика. На српском језику објавио је драме *О небу и блашћу* (2010), потом књигу *Аутиобиографија: књижевни и ликовни експерименти 1986-2011.* (2011), као и збирку поезије *Вигим: ђегесеи одабраних ђесама* (2013) и књигу одабраних и нових приповедака *Аџиџ* (2014). Имао је више изложби фотографија. Живи у Сан Дијегу, Амстердаму, Талину и Београду.

Аријана Лубурић Џејановић (1977, Нови Сад), доцент на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је из области постколонијалне књижевности. Ауторка је студије о елементима фантастике у прози Салмана Руждија, под насловом *Ружди и море ђрича* (2007), и уредница, заједно са Владиславом

Гордић-Петковић, збирке есеја о постколонијалној књижевности и култури, *Нова лица свејске књижевности* (2012). Живи у Новом Саду.

Најталија Лугошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторира („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни критичар* (2008) и *О Младену Лесковцу: ојледи, чланци, прејиска* (2011). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Стефан Марковић (1988, Лесковац), музичар, новинар и прозни писац. Сарађивао је у многим српским, босанским и хрватским часописима као колумниста. Био је новинар и уредник у магазину „Nish magazin“. Објавио је неколико приповедака. Објавио је музички албум са групом 5. Степен *Кремаџоријум* (2012) и соло албум, који је коктел џеза и репа *Аудио циркус* (2013), под псеудонимом *Solow*. Живи и ради у Нишу.

Џозеф Доналд Меклечи (*Joseph Donald McClatchy*; 1945, Вруг Мауџ, Пенсилванија), амерички песник и књижевни критичар, уредник часописа *Yale Review* и председник Америчке академије уметности и књижевности од 2009. године. Образовање је стекао на Универзитету Џорџтаун, а потом и на Јејл универзитету где је 1974. године одбранио докторску дисертацију. Аутор је шест књига поезије. Збирка *Hazmat* ушла је у финале избора за Пулицерову награду 2003. године. Поред поезије, аутор је и десет оперских либрета. Добитник је Награде за књижевност Америчке академије уметности и књижевности (1991) као и стипендија фондације Гугенхајм, Националне задужбине за уметност и Академије америчких песника. Књиге песама: *Scenes from Another Life* (1981), *Stars Principal* (1986), *The Rest of the Way* (1992), *Ten Commandments* (1999), *Hazmat* (2004), *Division of Spoils* (2003), *Mercury Dressing* (2009). Збирке критичких текстова: *White Paper* (1989), *Twenty Questions* (1998), *American Writers at Home* (2004).

Силвија Монрос Сјојаковић (1949, Буенос Ајрес, Аргентина), основну школу, гимназију и

филолошке студије завршила је у Београду. Свој књижевни рад започела је 1976. године као преводилац, а до данас се огледала у монографској и критичкој есејистици, поезији и у романескној, путописној и епистоларној прози. Објавила је *Последње Корџасарове школице* (преписка са Кортасаром, 1991), *Ојледало љубави* (преписка Оље Ивањицки и Леонида Шејке, 1994), *Град над праговима* (електронски одговор Милосрдном анђелу, 2000), *Оршјеина Клејсидра* (огледи о филозофији Хосеа Ортеге и Гасета, 2001), *Насџавиће се...* (роман, 2002), *Ми, Салвадор Дали* (монографија, 2004), *Моја Арјентијина* (путопис, 2005), *Све у свему – збирка ћушњи* (поезија, 2006). Захваљујући истоветном познавању српског и шпанског језика, превела је у оба правца преко сто библиографских јединица, а није занемарљив ни њен пионирски допринос превођењу каталонске књижевности (Кортасар, Маријас, Р. Монтеро, Андрић, Симовић, Ковачевић и др). Живи у Београду.

Лугија Мусџеганајић, (1964, Београд), магистрала српску књижевност, пише књижевну критику, бави се музеолошком делатношћу. Објављене и приређене књиге: *Гројескни бревијар Борислава Пекића* (2002); приредила *Нови Саг, земљи рај* и *Нови Саг, земљи рај 2*, (2003-2004, ко-аутор Сава Дамјанов), *Изабрани есеји* (2007) и *Изабране драме* (2007) Борислава Пекића, *Библиографија Рада војвођанских музеја 1-36 / Рада Музеја Војводине 37-50, 1952-2008* (2008, са Драгом Његованом); објавила *Водич кроз музеје и галерије Војводине* (2002) и *Музеји и галерије Новог Сага* и *Војводине* (2006, са Владимиром Митровићем). Сарадник на пројектима Матице српске: *Биографски речник Матице српске* и *Лексикон писца Јујославије*. Живи у Новом Саду.

Висџан Хју Огн (*Wystan Hugh Auden*; 1907, Јорк, Енглеска – 1973, Беч, Аустрија), англо-амерички песник, према мишљењу многих критичара, један од највећих писаца XX столећа. Започео је студије биологије на колеџу Христово црква у Оксфорду како би се у другој години пребацио на студије енглеске књижевности. Оксфорд је напустио 1928. са најнижим признањима након чега је радио као наставник, критичар, есејиста и лектор да би 1937. завршио као извештач са фронта Шпанског грађанског рата. У јануару 1939, са својим дугогодишњим пријатељем новелистом Кристофером Ишервудом, пре-

лази у Њујорк. Између 1941. и 1946. предавао је енглески на неколико америчких универзитета, након чега му је додељено америчко држављанство. Десет година касније добио је позицију професора поезије на Оксфордском универзитету где је годишње требало да одржи три предавања. У периоду до 1961. зиме је проводио стварајући у Њујорку, а лета у Европи. Последње године живота провео је у Оксфорду где му је стари колеџ обезбедио колибицу. Поред песничког стваралаштва у коме је затупљен широк спектар тема и форми, од угледања на стил енглеских романтичара преко ангажоване политичке поезије до филозофских поема, писао је и есеје, драме, сценарије за филмове и оперска либрета. За збирку *The Age of Anxiety* добио је Пулицерову награду 1948. године. Најпознатије збирке песама: *Poems* (1928), *The Orators* (1932), *On This Island* (1937), *The Double Man* (1941), *The Age of Anxiety* (1947), *Nones* (1951), *The Shield of Achilles* (1955), *Epistle to a Godson* (1972), *Thank You, Fog* (1974). Дrame: *The Dance of Death* (1933), *The Dog Beneath the Skin* (1935), *The Ascent of F6* (1936), *On the Frontier* (1938). Књиге есеја и прозе: *The Enchafed Flood* (1950), *The Dyer's Hand* (1962), *Secondary Worlds* (1969), *Forewords and Afterwords* (1973).

Драјољуб Павлов (1940, Вилово), завршио је гимназију и Пољопривредни факултет у Новом Саду. Прве песме му излазе у „Пољима“ 1966, а касније и у другим часописима, „Књижевним новинама“, „Летопису Матице српске“, „Руковети-ма“, „Стражилову“, „Улазници“, „Тиси“, „Сенту“, као и у дневним листовима. Прву књигу поезије *Чечилија* објавио је 1973. године, а затим следе *Вршигба и јозба* (1999), *Окрейшаљка за шанјо* (2005) и *Дунавска* (2010). Живи у Новом Саду.

Ранко Павловић (1943, Шњеготина Горња, код Теслића), пише поезију, прозу и драмске текстове, за одрасле и за децу. Бави се књижевном критиком и есејстиком. Објавио је једанаест збирки песама (*Косићи и сене*, *Срж*, *Лов*, *Песников ђрах*, *Монашки сонети*...), дванаест збирки приповедака, четири романа, једну збирку есеја и двадесетак књига за децу. Заступљен је у читанкама, лектири и многим антологијама. Живи и ствара у Бањалуци.

Мајкл Палмер (*Michael Palmer*; 1943, Њујорк), амерички песник, есејиста, преводилац са фран-

цуског и теоретичар савременог плеса. Био је учесник чувене песничке конференције у Ванкуверу 1963. године, на којој су суделовали многи значајни амерички песници тог времена. У периоду од 1971. до 2011. године објавио је преко двадесет књига поезије међу којима су, за његову поетику нарочито репрезентативне оне објављене током осамдесетих година: *Notes for Echo Lake* (1981), *First Figure* (1984) и *Sun* (1988). Добитник је награде „Волас Стивенс“ за 2006. годину. Иако се његово дело везује за језичку поезију, и иако је са језичким песницима често сарађивао, он никада није припадао овој групи песника, а његов рад обједињује широке утицаје од савремене америчке поезије и филозофије постструктурализма до француског симболизма и надреализма. Живи у Сан Франциску.

Здравко Пејровић (1981, Бечеј), дипломирао је и магистрирао на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавио је студију *Креативни хаос „Бурлеске јосиодина Перуна боја јрома“* (2011). Живи у Бечеју.

Жарко Рагаковић (1947), књижевник и преводилац. Последње књиге: *Repetition* (заједно са Скотом Аботом, 2013), *Књија о музици* (заједно са Давидом Албахаријем, 2013), превод романа *Моравска ноћ* Петера Хандкеа (2012).

Маја Ројач (1973), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Објавила је студије *Фијуралност и фијурајивност* (2008) и *Исјорија, ѿсеуголојија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Џеј Ројоф (*Jay Rogoff*), амерички песник и професор енглеског језика на Скидмор колеџу, Саратога Спрингс. Основне студије завршио је на Универзитету у Пенсилванији, а мастер и докторске на Универзитету у Сиракузи. Поред песама истакао се и као критичар балета покривајући летњу сезону Њујоршког балета у часопису *Saratogian*. Поезију и критичку прозу објављује у часописима *Agni*, *Field*, *The Georgia Review*, *Notre Dame Review*, *Poetry London*, *The Southern Review*. Добитник је песничких награда „Robert Watson“ (2009) и „Pushcart“ (2010). Књиге песама: *The Cutoff: A Sequence* (1995), *How We Came to Stand on That Shore* (2003), *The Long Fault* (2008), *Twenty*

Danses Macabre (2010), *The Art of Gravity: Poems* (2011), *Venera: Poems* (2014).

Бојан Савић Осџојућ (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа „Агон“. Аутор књига поезије: *Сиварање исџине* (2003), *Тројуће* (2010) и *Стереорама* (2013), као и књиге есеја *Алешориј* (2013). Живи у Београду.

Бојан Самсон (1978, Осијек), дипломирао је српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Од 2004. био је покретач поетско-перформативних група *Фанџазука*, *Фанџазука Нова* и *Фанџазука 3*. Објавио збирку поезије *Super-blues* (2007). Вишегодишњи ангажман у Центру за нову књижевност *Неолиџ* заокружио је објављивањем зборника нове новосадске поезије *Нешџо је у иџи* (2008). Објављивао је прозу и поезију у више часописа. Повремено пише текстове за рок бендове. Живи у Новом Саду.

Фриц Сен (*Fritz Senn*; 1928, Базел, Швајцарска), светски признат експерт за Џојса. Био је председник Интернационалне Џејмс Џојс фондације (1977-1982), а од 1985. године управник је Фондације Џејмс Џојс у Цириху. Награђен је многобројним признањима за свој рад, од којих је међу последњима награда Циришког фестивала. Учествоје на конференцијама посвећеним Џојсовом делу, почев од првог симпозијума 1967. године. Уредник је многих периодичних и зборничких публикација које се баве Џојсом. Међу Сенове најважније публикације и радове о Џојсу спадају они у: *Joyce's Dislocutions. Essays on Reading as Translation* (1983); *Inductive Scrutinies: Focus on Joyce* (1995), *Ulysses Close-ups* (2007), *Joycean Murmoirs: Fritz Senn on James Joyce* (2007), *Nichts gegen Joyce: Joyce versus Nothing* (1983), *Nicht nur Nichts gegen Joyce* (1999), *Zerrinnerungen: Fritz Senn zu James Joyce* (2007), *Noch mehr über Joyce: Streiflichter* (2012). Живи и ради у Цириху.

Тијана Слагоје (1989, Сарајево), дипломирао је на Одсеку за енглески језик и књижевност

Филозофског факултета у Новом Саду, где тренутно похађа мастер студије. Живи у Новом Саду.

Роберт Сју (*Robert Spoo*), докторирао је енглески језик на Принстону, а завршио право на Јејлу. Професор је на Правном факултету Универзитета Тулсе. Десет година је уређивао публикацију *James Joyce Quarterly*. Објавио је бројне књиге и чланке о модерној прози и поезији, као и дела која се баве проблематиком закона о ауторским правима.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво поље* (2010) и *Саџори* (2013), као и збирку прича *Есџирандо* (2011).

Добривоје Сџанојевић (1958, Липе, Смедерево), професор Факултета политичких наука у Београду, Катедра за новинарство и комунологију (предмети: Стилистика, Реторика, Реторика електронских медија, Јавни дискурс). Докторирао на Филолошком факултету у Београду 2000 (*Сџилски и реџорички џосџуџици у роману Златно руно Борислава Пекића*). Као професор српског језика предавао у Смедеревској гимназији 1982. Уредник Књижевне трибине Дома културе „Студентски град“ у Београду 1982-2000; уметнички директор Смедеревске песничке јесени 2000-03; књиге: *Форма или не о љубави* (1985), *Реџорика Златног руна* (2001), *Сџилисџика Златног руна* (2002), *Медији и начела дијалоја* (2003), *Реџорика џоезије* (2004), *Збивање необичној дојајаја* (2005), *Медијска ерисџика и јавни дискурс* (2010), *Реџорика и џолиџика* (са Радомиром Животићем, 2013). Књиге поезије: *Сокраџи вежба неџтајање* (2001), *Хорорској њежосџи* (2003). Антологија српске поезије до Другог светског рата *Парнас искоса* (2006) и антологија савремене српске поезије *Поезија и џоследњи дани* (2009). Коаутор романа *Под сенкама баобаба* (2006), са Борисом Ђурицом. Добитник награде за књижевну критику „Милан Богдановић“ (2012) и песничких награда: „Златна струна“, „Смедеревски Орфеј“, Награда смедеревске „Седмице“. Живи на Морави.

Олија Сјојановић (Београд), дипломирала филозофију, студирала филологију. Новинарка, колумнисткиња, објављује есеје, песме и приче у периодици. Објавила је збирку поезије *Слож(е) нереченице: зајиси из шћоїлої дома* (1996), прозне књиге: *Ана Карењина* (1996), *Кварови: ѝросїї-модернисїишка ѝроза са злоуѝѝребом сїсасїељскої ѝоложаја* (2004), *Велико ѝредсїављање* (2006) и *Зайеїа* (2013), као и драму *Триограмон* (2009). Живи у Београду.

Владимир Сїојнић (1980, Београд), дипломирао је на Правном факултету у Београду. Поезију, кратке приче и књижевне приказе објављивао је у бројним домаћим књижевним часописима, дневним листовима, зборницима и антологијама. Песме су му преведене на пољски, француски и енглески језик. Добитник је награде „Млади Дис“ за најбољи необјављени песнички рукопис у 2008. години. Објавио је збирке песама *Време се завршило* (2008), *Фоїоалбум* (2010), *Позив на саучеснишїво* (2011) и *Кушїја* (2013). Преводи поезију са енглеског језика и уређује електронски часопис за савремену поезију *Аїон*. Живи у Земуну.

Марко Тошовић (1989, Сарајево), основне студије српске књижевности и језика завршио на Филозофском Факултету у Новом Саду, тренутно на мастер студијама српске књижевности у Новом Саду. Критичке приказе објављује у периодици.

Оїшо Хорваїї (1967, Нови Сад), студирао у Новом Саду, Ерлангену и Берлину. Пише и преводи поезију са мађарског, немачког и италијанског

језика. Објављене књиге: *Где несїјаје шума* (1987. – „Бранкова награда“), *Горки лисїови* (1990), *Зїрушавање* (1990), *Фоїоїрафије* (1996), *Канада. Gedichte* (1999), *Дозвола за боравак* (2002), *Пушїоваїи* у *Олмо* (2008 – награда „Мирослав Антић“), *Изабране & нове ѝесме* (2009). Песме у антологијама (избор): *Црїеж који каїље* (Алманах нове војвођанске поезије, 1988), *Die neuen Mieter. Fremde Blicke auf ein vertrautes Land* (Hrsg. I. Mickiewicz. 2004), *Звезде су леїе, али немам кад да их їлегам* (Антологија српске урбане поезије, 2009). Преводи (књиге): Јанош Пилински, *Крашїер* (1992, награда Друштва књижевника Војводине за превод године), Ото Фењвеш: *Анїео хаоса* (2009), Ханс Магнус Енценсбергер, *Последњи ѝоздрав асїронауїима* (2010). Живи и ради у Фиренци.

Иїор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Параїраг* (1999) и *Сисїем* (2011). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављивао у домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.